

Erhan Tuncer

erhantuncer@hotmail.com

Bir Kavganın Anatomisi:

'OPUUUAAAAA PISSSSSS'UUUUUU'

İtiraf edelim ki, biz 90'larda çocuk olanlar, ilkokul yıllarında –hatta belki lisede bile- zaman şakasına kavga etsek, ağzımızdan ilk yumrukla beraber bir "Opuuuuuaaaaa... Pişşşşş'uuuuu" çıkardı. Bunu bizden bir önceki kuşağın da mutlaka yaptığına inanıyorum. Artık mazi olmuş mahalle kavgalarında -o dönem bizim için bu bir çeşit ritüel haline gelmişti- ağzımızdan çıkmasa da içimizden hep o nidaları tekrarlamıştık. Çünkü kavgada ses olmalıydı. Yumruk attın mı, tekme attın mı inlemeliydi mahalle. "Ne oluyor orada,yahu?" diyerekten insanlar koşup gelmeliydi. "Yakarım ulan", "öldürürüm ulan hepinizi" bu sözler o esnadaki ses kadar gerekliydi neredeyse. Hem neresinden

bakarsanız bakın meseleye, kötü bir durum olan kavga, aniden ilginçleşmiyor muydu? Demek istediğimi anladınız. Kulağımıza yerleşip hafızamıza kazınan ve dilimizin ucunda dolaşan 'o ses' Cüneyt Arkın'lı aksiyon filmlerinden bize yadigârdır. Baksanıza usta yukarıda nasıl da sert bakmış. Uçan tekmeyle nasıl de ihtirasla atmış. Şimdi o vurur da ses gelmez mi?

Sesin nereden geldiğini bilmeyenimiz yoktur ama yine de hatırlatmakta fayda var. Bruce Lee üstadın, aralarına ölümüne daldığı karate kursu öğrencilerine her vurduğunda bu ses çınladı kulaklarımızda. O bunu bir şekilde deşarj olmak için ağzıyla yapıyordu. Elbette efektler de ekleniyordu ama Bruce Lee'nin ağzından çıkanlar da yeterince ilginç değil mi? Yine bilenler bilir, çok değişik sesler çıkardığı da olmuştur. Esasında bu seslerin başlangıcı biraz daha eski dönemlerin kung fu filmleridir. Başrolünde yerel sanatçılar da olsa -ki onlar da deli kavga ederdi hani- filmin meselesine bakılmadan direk kavga sahneleri izlenirdi. Zaten olup bitenleri izlemekte üstümüze yoktur. Mahallemizde kavga olmaya görsün. Evdeyse pencerelelere koşup izleriz, eğer evde değilsek kavganın dibine kadar gireriz. Kısacası biz hayatın figüranları, ana olaylara uzaktan bakmayı severiz. Kavga bitince evlerimize yahut mahallemize dağılıp kavganın kritiğini yapmakta da çok profesyonelizdir. Ee böyle olunca kavgalı gürültülü filmlere ilginç de diğer filmlere nazaran daha fazla olmuştur. Şimdilerde bu durum biraz değişse de

70'leri, 80'leri göz önünde bulundurduğumuzda tezimiz doğrulanıyor.

İşte o dönemlerde bir jön, karate dersi almaya karar verip, siyah kuşağa kadar yükseliyor. Bir süre sirklerde çalışıp -daha doğrusu orada çalışanlardan ders alıp- ata binmeyi, kılıç kuşanmayı öğreniyor. Sonra da sinemaya dinamik kavga sahnelerini getiriyor. Kendi deyimiyle: "Benden önce kavga sahnelerinde başrole bir yumruk atılırdı. O bu yumruğu ekarte edip, en fazla bir yumruk atardı ve kavga biterdi. Ben bu kavga sahnelerine hareket getirdim." Onu tanıyorsunuz tabii ki: Cüneyt Arkın.

Aynı anda onlarca adamı dövebilecek kaç jön vardır ki sinemamızda? Hem de bu kadar güzel, bu kadar estetik. 70'lerde elinden neredeyse hiç çıkarmadığı deri eldivenleri ile attığı her yumrukta çıkan "Opuuuaaaaa" lardır bana bu yazıyı yazdıran. Yumruk almak -yani yumruk yiyormuş gibi yapmak- ne kadar önemliyse, atmak da o kadar önemlidir. Üstat bunu her röportajında üzerine basarak tekrarlamaktadır. Bazı filmlerinde, tek plandan oluşan kavga sahnelerinde Cüneyt Arkın'ın ağzına baktığınızda, sürekli olarak "hadi... hoop..." gibi komutlar göreceksiniz. Dublaj esnasında bunlar seslendirilmedi-

ğinden farkında dahi olmuyoruz ama üstat kavga ederken, kavgayı gayet disiplinli bir şekilde yönetiyor. Attığı her yumruğun, tekmenin hesabı öncesinden yapılmış durumda. Kazalar elbette oluyor ama her şey kontrollü.

Behçet Nacar bir söyleşisinde diyor ki: "Bizler ağacın altında dinlenirken Cüneyt Arkın çalışıyordu." Bu, onun bu işi ne kadar özenle yaptığının bir göstergesi olsa gerek. Atılan yumruğun yüzü milimle teğet geçmesi, tekmenin kavgacının burnunun hemen önünde duruvermesi ancak çalışılarak yapılabilir ve güçlü bir refleks gerektirir. Kavgacıların saçlarının uzun olması ve yedikleri yumruk anında saçlarının dalgalanması da kavganın inandırıcılığını hiç şüphesiz arttırmaktadır.

Herkes yaptığı işi en iyi şekilde yapmaya niyetlendiğinde ortaya çıkan sonuç ise başarılı kavga sahneleri oluyor. Gerçi diyeceksiniz "Allah aşkına neresi inandırıcı? Cüneyt Arkın on kişinin arasına giriyor, hepsini dövüp çıkıyor. Gerçekte böyle olmaz ki..." Elbette gerçekte öyle olmaz. Çünkü izlediğiniz bir 'film', gerçek değil... Her adımı belli bir disiplin çerçevesinde yapılmış, kurmaca bir işten bahsediyoruz. Bu yüzden atılan bir okla beş kişinin ölmesine şaşırılmamak

gerek. Filmler türlerine göre değerlendirileceğinden, o türe ait beklentileriniz de belirli bir seviyede olacaktır. Üstadın birçok filminde, bir önceki sahnede olmadığı halde, kavga sahnelerinde bir anda oluşuveren elindeki eldivene hiçbir zaman "saçmalığa bak" diyerek yaklaşmadım. Çünkü o Cüneyt Arkın. Onun bitmeyen silahları, bir ağacı ikiye bölecek kadar keskin kılıçları, omzuna saplanan oku kendi başına çıkaracak kadar cesur bir yüreği var. Yeminini bozmamak için çok direnir ama damarına basıldı mı da kötülerin tamamını öldürmeden ölmez. Ayakta öldüğü dahi görülmüştür. O kraldır. Her türden film çekmiş, sinemamızın gelmiş geçmiş en karizmatik aktörü!

Üstada selam ve saygılarımızı gönderiyoruz. Biliyoruz ki yeri geldiğinde "önce operim, sonra döverim" diyip, 'Opuuuaaaa'lı yumrukları ve tekmeleri ardı ardına patlattığı tüm 'Üçüncü Adam'lar, tüm kavgacılar onu bir baba gibi seviyorlar -geçen senelerde hastalanıp hastaneye kaldırıldığında ilk ziyaretine koşanlar da kavgacılar olmuştur-. Biz de onu çok seviyoruz. Ömrün uzun olsun Adını Unutan Adam!

